

200801916/1.

Datum uitspraak: 25 september 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/39860 en 07/39861 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 18 februari 2008 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 februari 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 maart 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

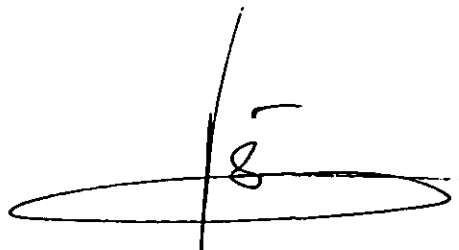
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 september 2008

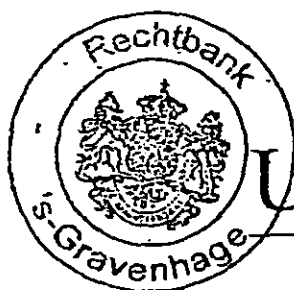
347-562.

Verzonden: 25 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center, and a small loop or flourish on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

AFSCHRIFT

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 07/39861 (voorlopige voorziening)
Awb 07/39860 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Zimbabwaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0107.03.4074,
verzoeker,
gemachtigde mr. M.A.C. van Overmeire-de Vilder, advocaat te Amsterdam;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. R.R. de Groot, ambtenaar ten departemente,
verweerder.

I. Procesverloop

Op 27 september 2007 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 21 oktober 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 22 oktober 2007 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 22 oktober 2007 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 20 november 2007.

Het verzoek is ter zitting van 5 februari 2008 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 07/39861 (voorlopige voorziening)
AWB 07/39860 (beroep)

blad 2/6

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

2.2 Blijkens de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.

2.3 Verweerder heeft in het bestreden besluit geoordeeld dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, omdat verzoeker niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding en zich niet onverwijd, onder opgave van de plaats waar of waarlangs verzoeker Nederland is binnengekomen, heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen, en daar kenbaar heeft gemaakt asiel te wensen. Voorts heeft verweerder gewezen op de omstandigheid dat verzoeker toerekenbaar geen reis- of identiteitsdocumenten dan wel andere bescheiden, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, heeft overgelegd. Ten slotte heeft verweerder een aantal elementen uit het asielrelaas opgesomd, op basis waarvan is geoordeeld dat het relaas de positieve overtuigingskracht mist die in dat geval geëist mag worden om de juistheid ervan aan te kunnen nemen. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

2.4 De rechter zal toetsen of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht.

2.5 Verzoeker heeft de juistheid van verweerders oordeel betwist. Hij stelt dat het aannemelijk is dat hij zijn paspoort en identiteitskaart in Zimbabwe heeft achtergelaten, omdat hij in een vluchtsituatie verkeerde, hetgeen niet tegengeworpen kan worden. Verweerders stelling dat hij hierin niet wordt geloofd, is niet gemotiveerd. Verzoeker voert aan dat hij reeds in 2001 niet meer in het bezit was van een paspoort. Hij is in 2003 op een laissez-passer (hierna: LP) teruggekeerd naar Zimbabwe. Het is, gelet op het tijdspad, niet onaannemelijk dat hij zijn LP niet heeft bewaard. Daarnaast is hij bij terugkeer in Zimbabwe meteen gedetineerd.

2.6 De rechter stelt voorop dat verzoeker in onderhavige procedure geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit en nationaliteit, dan wel reisdocumenten. De rechter is van oordeel dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn paspoort. De rechter wijst ten eerste hierbij naar de gronden van de voorlopige voorziening van 20 november 2007, waarin verzoeker heeft gesteld dat hij zijn paspoort en identiteitskaart heeft achtergelaten in Zimbabwe, omdat hij in een acute vluchtsituatie verkeerde, maar later in dezelfde gronden stelt dat hij reeds in 2001 niet meer in het bezit was van een paspoort.

AWB 07/39861 (voorlopige voorziening)
AWB 07/39860 (beroep)

blad 3/6

Ook in het eerste gehoor van 28 september 2007 heeft verzoeker verklaard dat er sprake was van een acute vluchtsituatie, zodat het voor hem onmogelijk was zijn paspoort mee te nemen tijdens zijn vlucht. Hij heeft echter in datzelfde gehoor ook verklaard dat de persoon die hem hielp vluchten, tegen hem had gezegd dat het niet wijs was om met zijn papieren te reizen, omdat hij dan overal herkend zou worden. Nu verzoeker in het eerste gehoor eveneens heeft verklaard dat hij na zijn vlucht uit het huis van de heer nog een aantal dagen in de stad heeft verbleven, valt niet in te zien waarom hij, of iemand anders, niet in de gelegenheid is geweest zijn paspoort op te halen. De stelling dat verzoeker geen gelegenheid heeft gehad om terug te keren naar het huis van de heer om zijn papieren op te halen, wordt derhalve niet gevolgd. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid aan verzoeker kunnen tegenwerpen dat hij geen documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit heeft kunnen overleggen.

Ten aanzien van verzoekers stelling dat hij in 2003 op een LP naar Zimbabwe is teruggekeerd, overweegt de rechter dat verweerder zijn verklaringen omtrent de verkrijging van dit LP ongelooftwaardig heeft kunnen achten, nu deze verklaringen niet stroken met de informatie die verweerder zelf in 2003 heeft gekregen van de Zimbabwaanse ambassade.

Uit de M120-A van 20 maart 2003 blijkt dat verzoeker op 10 maart 2003 is gepresenteerd aan de Zimbabwaanse ambassade, maar dat de consul heeft aangegeven dat verzoeker niet uit Zimbabwe komt, maar waarschijnlijk uit Burundi of Rwanda. De stelling dat verzoeker een aantal maanden later wel een LP heeft gekregen van de consul van de Zimbabwaanse ambassade, heeft verweerder derhalve in redelijkheid ongelooftwaardig kunnen achten.

2.7 Verzoeker is voorts van mening dat van hem in redelijkheid niet kan worden gevergd dat hij zijn relaas met overtuigend bewijsmateriaal dient te staven. Hij stelt dat verweerder op grond van artikel 3:2 Awb een eigen onderzoeksplicht heeft met betrekking tot verzoekers terugkeer naar Zimbabwe in juli 2003. Zeker in het kader van artikel 15c Richtlijn 2004/83/EG (hierna: Definitierichtlijn) is verweerder gehouden ook de individuele situatie van verzoeker te onderzoeken. Verweerder dient dit onderzoek op grond van artikel 4, eerste lid, Definitierichtlijn, in samenwerking met verzoeker te verrichten. Verzoeker heeft meermalen bij de Zimbabwaanse ambassade in Brussel gepoogd informatie te achterhalen over de LP-aangifte. Het had derhalve in de rede gelegen als verweerder contact op zou hebben genomen met de Zimbabwaanse autoriteiten in Nederland en België om navraag te doen naar de LP-verstrekking in 2003.

De rechter overweegt ten aanzien van verzoekers beroep op artikel 15c Definitierichtlijn, dat dit beroep op geen enkele wijze nader is onderbouwd, zodat het reeds om die reden niet kan slagen. Verweerder was derhalve niet gehouden nader onderzoek te doen op dit punt. Evenmin volgt de rechter verzoeker in zijn stelling dat verweerder gehouden was op grond van artikel 4, eerste lid, Definitierichtlijn nader onderzoek te doen naar de LP-verstrekking in 2003. Het is aan verzoeker om zijn stellingen te onderbouwen met objectief verifieerbare documenten. Nu verzoeker dit niet heeft gedaan, maar enkel vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de LP-verkrijging, was verweerder niet gehouden hiernaar nader onderzoek te doen.

2.8 Verzoeker stelt dat verweerdens overweging dat het relaas aangaande verzoekers moeder niet aannemelijk zou zijn, niet relevant is voor de stelling dat verzoeker de vage, summiere en ontwijkende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn asielrelaas en de (aanleiding tot) de dood van de heer Verzoeker heeft duidelijk verklaard waarom zijn moeder akkoord ging met zijn verzorging door de heer Verzoeker voert aan dat hij door de heer is bedreigd met een jachtgeweer, waarbij duidelijk is gemaakt dat de heer hem zou vermoorden als hij iemand zou vertellen over

AWB 07/39861 (voorlopige voorziening)
AWB 07/39860 (beroep)

blad 4/6

het seksueel misbruik. Voorts is het bekend dat homoseksualiteit in Zimbabwe verboden is en dat men hiervoor vervolgd kan worden. Derhalve kon het niet van verzoeker gevegd worden dat hij zich zou melden bij de autoriteiten, die hem vervolgens in staat van beschuldiging zouden kunnen stellen.

Verzoeker voert, ten aanzien van verweerders stelling omtrent het risico dat hij zou lopen door het ronselen van jongens voor de heer _____ aan dat hij lange tijd onder druk heeft gestaan, zodat het niet onaannemelijk is dat hij zijn leven heeft geaccepteerd, nu hij niet anders kon. Onttrekking aan de heer _____ zou immers ook onomkeerbare gevolgen hebben. Verweerder is niet ingegaan op de bedreiging van de heer _____

2.9 De rechter is van oordeel dat verweerder verzoekers relaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten. De dood van zijn vader, de reden waarom en manier waarop verzoeker bij de heer _____ is terechtgekomen en de gebeurtenissen die daarna zijn voorgevallen hangen allemaal met elkaar samen, zodat dit ook in onderlinge samenhang dient te worden beoordeeld.

De rechter overweegt dat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de dood van zijn vader en de reden waarom hij bij de heer _____ is terecht gekomen. In het gehoor van 20 maart 2003 heeft verzoeker verklaard dat zijn vader is gedood toen hij vier jaar was en dat hij zijn moeder op jonge leeftijd heeft verlaten. Dit komt op geen enkele wijze overeen met de verklaring die hij in het nader gehoor van 30 september 2007 geeft, zijnde dat zijn vader bij een auto-ongeluk omgekomen is toen hij acht jaar was en dat zijn moeder heeft hem ter verzorging aan de heer _____ gegeven. Nu verzoeker hieromtrent ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat ook aan de overige door verzoeker gestelde gebeurtenissen – zijn verblijf bij de heer _____ het ronselen van andere jongens en de bedreiging van de heer _____ jegens verzoeker – geen geloof kan worden gehecht.

Dat verzoekers stellingen uit de gehoren van 30 september, 4 en 5 oktober 2007 overeen zouden komen met hetgeen hij op 29 juni 2001 bij de politie heeft verklaard, doet niet af aan het feit dat de verklaringen niet overeenkomen met hetgeen hij tijdens het gehoor van 20 maart 2003 heeft verklaard. Het relaas mist derhalve consistentie.

2.10 Verzoeker stelt dat verweerder relevante onderdelen uit zijn relaas – zoals de detentie en de martelingen – geheel heeft weggelaten. Voorts stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op het deel van verzoekers relaas dat gaat over zijn tijd in de gevangenis en de ontsnapping uit de gevangenis.

Uit rechtsoverweging 2.6 blijkt dat de rechter van oordeel is dat verweerder verzoekers relaas met betrekking tot de verstrekking van het LP in 2003 in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Naar het oordeel van de rechter heeft verweerder om die reden ook verzoekers terugkeer naar Zimbabwe ongeloofwaardig kunnen achten. Dit temeer nu verzoeker geen documenten ter staving van zijn reisroute heeft overgelegd en voor het overige vage verklaringen met betrekking tot de reisroute naar Zimbabwe heeft afgelegd. Nu verzoekers terugkeer naar Zimbabwe ongeloofwaardig kan worden geacht, heeft verweerder ook het relaas met betrekking tot verzoekers detentie en de ontsnapping ongeloofwaardig kunnen achten, aangezien deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden na verzoekers gestelde terugkeer naar Zimbabwe.

AWB 07/39861 (voorlopige voorziening)
AWB 07/39860 (beroep)

blad 5/6

2.11 Ten aanzien van verzoekers stelling dat het bestreden besluit strijdig is met de artikelen 3:2, 3:46 en 3:47 Awb, omdat verweerder zijn stellingen onvoldoende geloofwaardig acht, zonder dit nader te motiveren, overweegt de rechter dat het aan verzoeker is om zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas te onderbouwen. Nu verzoeker geen documenten heeft overgelegd, moet van het relaas een positieve overtuigingskracht uitgaan. Gelet op de tegenstrijdige, inconsistente en vage verklaringen die hij heeft afgelegd, is hiervan geen sprake. Verweerder heeft de aanvraag dan ook in redelijkheid (mede) kunnen afwijzen op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, Vw 2000.

2.12 Met betrekking tot verzoekers stelling dat indien een vreemdeling zich beroept op homoseksualiteit, dit volgens § C1/4.2.10.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) onder omstandigheden kan leiden tot vluchtelingenschap, overweegt de rechter dat verweerder verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, zodat eveneens de gestelde vrees voor vervolging bij terugkeer naar het land van herkomst ongeloofwaardig kan worden geacht en een inhoudelijke beoordeling niet behoefde plaats te vinden. Verzoeker komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

Ten aanzien van verzoekers stelling dat verweerder ten onrechte niet heeft getoetst aan artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en het traumatabeleid van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 overweegt de rechter eveneens dat verweerder verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, zodat een inhoudelijke beoordeling van het beroep op artikel 3 EVRM en het traumatabeleid niet behoefde plaats te vinden.

2.13 Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht. Verweerder heeft de aanvraag daarom kunnen afwijzen.

2.14 Er is dus geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 te verlenen niet in stand kan blijven.

2.15 Het beroep heeft geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.16 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de zaak redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 07/39861 (voorlopige voorziening)
AWB 07/39860 (beroep)

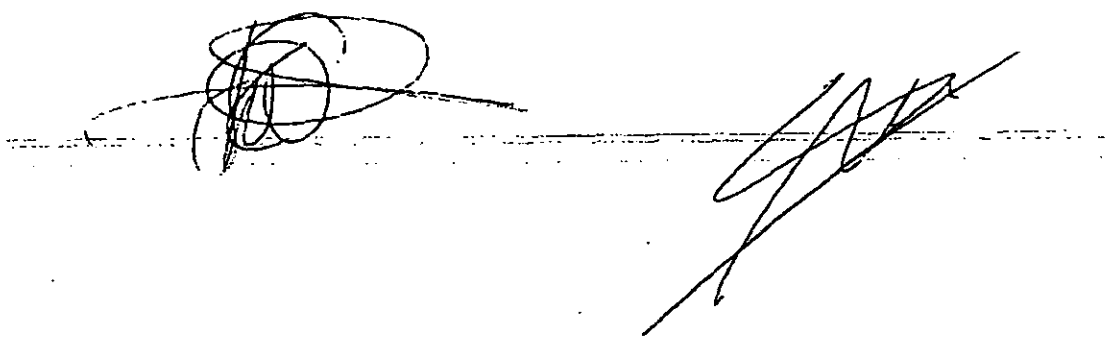
blad 6/6

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.W. Akkerman en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van mr. K.S. Smits als griffier, op **18 FEB. 2008**

Afschrift verzonden op: **18 FEB. 2008**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daerbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingszaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.
Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFPIER VAN DE
RECHT BANK 'S-GRAVENHAGE

De Vilder Advocaten

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
17 MRT 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

**HOGER BEROEPSCHRIFT TEGEN DE UITSpraak VAN DE
VREEMDELINGENKAMER RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE,
NEVENZITTINGSPLAATS ZWOLLE D.D. 18 FEBRUARI 2008**

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State,

geeft eerbiedig te kennen:

De heer _____ hierna te noemen: "appellant", geboren op _____ van Zimbabweanse nationaliteit, te dezer zake domicilie kiezende te (1076 CG) Amsterdam aan het Stadionplein 25 ten kantore van de maatschap De Vilder & Van Oosten advocaten te Amsterdam, van wie mr. M.A.C. van Overmeire- de Vilder, voor verzoeker als advocaat - gemachtigde optreedt. Mr. M.A.C. van Overmeire- de Vilder is bepaaldelijk gevolmachtigd dit hoger beroepschrift namens appellant in te dienen en te ondertekenen.

Op 27 september 2007 heeft appellant een asielaanvraag ingediend. Op 5 oktober 2007 heeft verweerder een voornemen uitgebracht (Productie 1). Bij besluit van 21 oktober 2007 is deze aanvraag door de Immigratie- en naturalisatiedienst (hierna "verweerder") afgewezen (Productie 2). Appellant heeft op 22 oktober 2007 beroep ingediend bij de rechtbank alsmede een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening. De zaak is op 5 februari 2008 behandeld ter zitting van een enkelvoudige kamer. Op 18 februari jl. is het beroep ongegrond verklaard en het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen (Productie 3).

Appellant kan zich met de uitspraak niet verenigen en voert hiertegen de volgende grieven aan.

Grief 1 :

De rechtbank heeft ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, overwogen dat appellant tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd betreffende het relaas dat ziet op het overleggen van documenten ter staving van het relaas.

De Vilder Advocaten

Toelichting:

In rechtsoverweging 2.6 stelt de rechtbank ten onrechte dat:

"De rechter is van oordeel dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn paspoort. De rechter wijst ten eerste hierbij naar de gronden van de voorlopige voorziening van 20 november 2007, waarin verzoeker heeft gesteld dat hij zijn paspoort en identiteitskaart heeft achtergelaten in Zimbabwe, omdat hij in een acute vluchtsituatie verkeerde, maar later in dezelfde gronden stelt dat hij reeds in 2001 niet meer in het bezit was van een paspoort."

Zoals bekend mag worden verondersteld, is eiser tweemaal gevlucht uit Zimbabwe. In 2001 en daarna nogmaals. In de gronden is verwezen naar de vluchtsituatie in 2001. Van een tegenstrijdigheid is derhalve geen sprake, zodat de rechtbank dit ten onrechte heeft vastgesteld.

Verderop in rechtsoverweging 2.6 stelt de rechtbank:

"Ten aanzien van verzoekers stelling dat hij in 2003 op een LP naar Zimbabwe is teruggekeerd, overweegt de rechtbank dat verweerder zijn verklaringen omtrent de verkrijging van dit (sic) LP ongeloofwaardig heeft kunnen achten, nu deze verklaringen niet stroken met de informatie die verweerder zelf in 2003 heeft gekregen van de Zimbabwaanse ambassade."

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid de verklaringen omtrent de LP afgifte in 2003 ongeloofwaardig heeft mogen achten. De informatie die verweerder bij een presentatie heeft verkregen is niet gelijk te stellen met het doen van onderzoek naar de verklaring van eiser omtrent het verkrijgen van een LP. De rechtbank geeft aan dat eiser zelf met een onderbouwing van deze stelling dient te komen. Dit heeft eiser ook geprobeerd, echter het Zimbabwaanse consulaat reageert niet op (telefonische en schriftelijke) verzoeken van eiser.

De Vilder Advocaten

In dat kader handhaaft eiser de stelling dat verweerder ex artikel 4, eerste lid van de Definitierichtlijn in samenwerking met eiser gericht onderzoek had moeten doen naar de Lp afgifte in 2003.

Grief 2:

De rechtbank heeft ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, overwogen dat verweerder in redelijkheid het relaas van appellant ongeloofwaardig kon achten. De rechtbank heeft verklaringen gebruikt die geen deel uitmaken van het geschil, zodat de rechtbank buiten het geschil is getreden.

Toelichting:

In rechtsoverweging 2.9 stelt de rechtbank:

"(...) De rechter overweegt dat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de dood van zijn vader en de reden waarom hij bij de heer [naam] is terecht gekomen. In het gehoor van 20 maart 2003 heeft verzoeker verklaard dat zijn vader is gedood toen hij vier jaar was en dat hij zijn moeder op jonge leeftijd heeft verlaten. Dit komt op geen enkele wijze overeen met de verklaring die hij in het nader gehoor van september 2007 geeft, zijnde dat zijn vader bij een auto-ongeluk omgekomen is toen hij acht jaar was en dat zijn moeder heeft hem (sic) ter verzorging aan de heer [naam] gegeven. Nu verzoeker hieromtrent ongeloofwaardige en inconsistente verklaringen heeft afgelegd, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat ook aan de overige door verzoeker gestelde gebeurtenissen – zijn verblijf bij de heer [naam] het ronselen van andere jongens en de bedreiging van de heer [naam] jegens verzoeker – geen geloof kan worden gehecht."

Pas in beroep heeft verweerder in haar verweerschrift aan eiser verklaringen door hem afgelegd in het kader van een procedure inzake de vreemdelingenbewaring in 2001 en 2003 tegengeworpen in de huidige asielpcedure (Productie 4, pagina 5 verweerschrift). Ter zitting is aangegeven dat

De Vilder Advocaten

deze verklaringen niet meegewogen kunnen worden in beroep. Immers, in het voornemen en de beschikking – de voorwerpen van het beroep - rept verweerder hier met geen woord over.

Eiser stelt dan ook dat het de rechtbank niet vrij stond een oordeel hieromtrent te geven in het kader van de geloofwaardigheid. Immers, de rechtbank dient de beschikking (en het voornemen dat daar deel van uitmaakt) te toetsen. De verklaringen uit 2003 maken hier geen deel van uit. Eiser mocht er derhalve op vertrouwen dat verweerder deze verklaringen niet zou tegenwerpen. Verweerder had eiser met deze verklaringen in een gehoor dienen te confronteren, zodat eiser hier adequaat op had kunnen reageren.

De rechtbank heeft haar oordeel betreffende de consistentie van het relaas en onrechte mede op de verklaringen uit 2003 gebaseerd, zodat de uitspraak niet in stand kan blijven.

Grief 3:

"De rechtbank heeft ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, overwogen dat verweerder het beroep op vluchtelingenschap gezien eisers homoseksuele geaardheid niet inhoudelijk hoefde te toetsen. De rechtbank heeft ten onrechte niet geoordeeld dat er van een motiveringsgebrek sprake is."

Toelichting

Eiser heeft zich ook beroepen op zijn homoseksuele geaardheid en het feit dat hij daarom te vrezen heeft van de autoriteiten. Homoseksualiteit is strafbaar in Zimbabwe. Verweerder heeft aan bovenstaand punt geen enkele aandacht besteed in de beschikking. Hierover is dan ook geklaagd in beroep.

Nu eisers homoseksuele geaardheid niet in geschil is, had verweerder moeten onderzoeken of homoseksualiteit in Zimbabwe wel of niet verboden is en of er wordt opgetreden tegen (het uiten van) homoseksualiteit.

De Vilder Advocaten

De rechtbank heeft miskend dat het bovengenoemde een inhoudelijke beoordeling dient te krijgen.

De rechtbank oordeelt hieromtrent in rechtsoverweging 2.12 als volgt:

"2.12 Met betrekking tot verzoekers stelling dat indien een vreemdeling zich beroept op homoseksualiteit, dit volgens § C1/4.2.10.2 van de Vc 2000 onder omstandigheden kan leiden tot vluchtelingenschap overweegt de rechter dat verweerder verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, zodat eveneens de gestelde vrees voor vervolging bij terugkeer naar het land van herkomst ongeloofwaardig kan worden geacht en een inhoudelijke beoordeling niet behoefde plaats te vinden."

De rechtbank heeft zoals gezegd miskend dat bij verweerder de plicht lag eisers stelling omtrent zijn geaardheid nader te onderzoeken. Voorts heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat er te dien aanzien geen inhoudelijke beoordeling behoefde plaats te vinden nu verweerder in redelijkheid het relaas ongeloofwaardig mocht achten. Hiermee heeft de rechtbank miskend dat verweerder gehouden was eisers stelling gemotiveerd te verwerpen.

Eiser verwijst in dit kader naar een uitspraak van de rechtbank zitting houdende te 's-Hertogenbosch, waarin werd overwogen:

"Verweerder heeft in het bestreden besluit volstaan met de overweging dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door zijn gestelde homoseksuele voorkeur aan dusdanig zware discriminatie bloot zou staan dat van vervolging, of van een situatie als bedoeld in artikel 3 EVRM sprake is. Deze conclusie is echter in het geheel niet onderbouwd. Zo blijkt niet dat verweerder zich heeft beraden op de vraag of homoseksualiteit in Somalië wel of niet verboden is en of daadwerkelijk wordt opgetreden tegen homoseksuelen. In zoverre dient dan ook te worden geconcludeerd dat verweerder heeft nagelaten bij de voorbereiding van het besluit de nodige kennis te vergaren omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen. Het besluit komt dan ook in aanmerking voor vernietiging wegens strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht. De

De Vilder Advocaten

omstandigheid dat verweerder eisers asielrelaas ongeloofwaardig heeft geacht maakt het vorenstaande niet anders. Immers, de gestelde homoseksualiteit wordt als zodanig door verweerder niet in twijfel getrokken en uitsluitend de problemen die eiser in dat kader in stelt te hebben ondervonden worden door verweerder ongeloofwaardig geacht." (Productie 5).¹

In de onderhavige zaak is verweerder in het geheel niet ingegaan op de stelling van eiser betreffende zijn homoseksuele geaardheid. De rechtbank heeft ten onrechte niet geoordeeld dat er van een motiveringsgebrek sprake is.

Onder verwijzing naar de zojuist aangehaalde uitspraak is eiser van mening dat zijn geaardheid en de gevolgen die daarmee samenhangen in het land van herkomst los staan van het relaas als zodanig.

De overwegingen van de rechtbank zijn dan ook onbegrijpelijk en de uitspraak van de rechtbank kan om deze reden niet in stand blijven.

REDENEN WAAROM:

Appellant uw raad verzoekt het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en de zaak (terug) te verwijzen naar de Rechtbank ten einde, met inachtneming van het hiervoor gestelde, een nieuwe beslissing op het beroep te nemen.

Amsterdam, 17 maart 2008

M.A.C. van Overmeire-de Vilder, advocaat-gemachtigde

¹ Rechtbank 's-Gravenhage, zp 's-Hertogenbosch van 12 oktober 2004, AWB 02/3863.